

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 355/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 lutego 2022 roku w sprawie II K 1249/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>W związku z treścią apelacji obrońcy oskarżonego podniesione w niej zarzuty zostaną omówione łącznie, a są to następujące zarzuty:</p> <p>1. naruszenie art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji przeprowadzenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

opinii z dowodu
biegłych
psychiatrów dla
wykazania stanu
psychicznego
oskarżonego w
chwili popełnienia
czynu oraz
wykazania czy stan
oskarżonego
pozwalał mu na
prowadzenie obrony
w sposób
samodzielny i
rozsądny w sytuacji
gdy z materiału
dowodowego
wynikało, że
oskarżony ma
problemy
alkoholowe, bywa w
ciągach
alkoholowych, które
wpływają
niewątpliwie na
zaburzenia
postrzegania
rzeczywistości,
natomiast podczas
przesłuchania
oskarżonego na
rozprawie w dniu
4 lutego 2022 r.
oskarżony sprawiał
wrażenie
zdezorientowanego,
nie rozumiał
zadawanych pytań,
nie rozumiał o
co toczy się
postępowanie, nie
rozumiał
konsekwencji
swoich poczynań
procesowych, nie
odpowiadał spójnie i
logicznie,
przyznanie się do
winy (co słyhać na
nagraniu z rozprawy

z dnia 4 lutego 2022 r.) wywołane było naciskiem ze strony sądu, a nie stanowiło swobodnej wypowiedzi oskarżonego, zachowanie oskarżonego mogło wzbudzić wątpliwość co do możliwości podejmowania przez oskarżonego samodzielnej obrony i winno skutkować przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych psychiatrów i w następstwie przyznaniem oskarżonemu obrońcy z urzędu w sytuacji gdy obrona ta była uzasadniona i konieczna,

2. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez sprzeczną z wymogami powołanych przepisów, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie przy jednoczesnym naruszeniu zasady obiektywizmu i

pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także braku przeprowadzenia dowodów, które mogłyby doprowadzić do dokonania ustaleń odmiennych niż poczynione i przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a to przez:

- oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego niekorzystnego dla oskarżonego wynikającego z zeznań świadka P. D., który mimo wszystko nie rozpoznał oskarżonego jako osoby kierującej pojazdem V. (...) nr rej. (...) oraz nagraniu z wideorejestratora, na którym nie widać osoby kierującej pojazdem, a więc nie może ono stanowić wiarygodnego dowodu,

- bezkrytyczne obdarzenie wiarą zeznań świadków P. D. i A. B., w sytuacji gdy podczas składania zeznań żaden ze świadków

nie potwierdził, że to oskarżony S. B. prowadził pojazd V. (...) nr rej. (...),

- pominięcie przeprowadzenia dowodu z bezpośredniego przesłuchania świadka E. D., która na rozprawie mogłaby rozpoznać oskarżonego jako osobę prowadzącą pojazd co skutkowałoby usunięciem wątpliwości co do osoby kierującego pojazdem V. (...) nr rej. (...),

- odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. B. i potraktowanie jego wyjaśnień wybiórczo,

- przyznanie waloru wiarygodności opinii biegłego z zakresu toksykologii, która to opinia była lakoniczna, a sporządzona została przy pominięciu przez biegłego okoliczności istotnych dla wykonania badania retrospektywnego, a to m. in. wagi i wzrostu oskarżonego oraz okoliczności, iż przed pobraniem

krwi do badania poziomu alkoholu we krwi był w ciągu alkoholowym od 4 dni, które to okoliczności nie pozostają bez znaczenia dla wyliczenia stężenia alkoholu w chwili popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu;

b) obraza przepisów postępowania tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. – poprzez analizę dowodów, zmierzającą nie do ustalenia prawdy obiektywnej, lecz do przypisania oskarżonemu winy za popełnienie czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, dokonaną z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów polegającym na jej rażącym przekroczeniu i dowolnej interpretacji okoliczności sprawy, które to uchybienia miały oczywisty wpływ na treść wydanego wyroku, jakim Sąd instancji przyjął, iż oskarżony kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, które

to fakty uznał za udowodnione dokonując niekorzystnej dla oskarżonego oceny zeznań świadków P. D. i A. B.,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony S. B., dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż można mu przypisać iż w dniu 13 października 2021 roku w N., w ruchu lądowym kierował samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 2,95 promila alkoholu we krwi tj. przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.;

4. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, z uwagi na stan psychiczny oskarżonego, brak świadomości oskarżonego co do konsekwencji jego

	<p>działań, a także zważając na fakt, iż czyn popełnił przy znacznym stopniu ograniczenia rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem, nadto w przedmiotowej sprawie sąd mógł zastosować przepis art. 31 § 2 k.k. w stosunku do oskarżonego zachodziły bowiem przesłanki uzasadniające nadzwyczajne złagodzenie kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1.</p> <p>Wskazany zarzut jest niezasadny. Z protokołu przesłuchania oskarżonego w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 13.12.2021 r. – vide k. 44-45) oraz w trakcie postępowania sądowego wynika, że wymieniony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie, psychologicznie i odwykowo. O ile</p>			

zatem oskarżony
został zatrzymany
w związku z
podejrzeniem
kierowania
pojazdem
mechanicznym w
stanie nietrzeźwości,
a do protokołu
pobrania krwi podał,
że jest w ciągu
alkoholowym od
czterech dni, nie
oznaczało to
automatycznie, że
należy
przeprowadzić
badanie jego stanu
zdrowia
psychicznego.
Jednakowoż
ostatecznie również
w trakcie
postępowania
odwoławczego
pozyskano opinię
sądowo –
psychiatryczną,
która rozwiała
pojawiające się
wątpliwości w tej
materii istniejące w
toku postępowania
odwoławczego.
Bowiem nie
stwierdzono u
oskarżonego
objawów choroby
psychicznej, ani
upośledzenia
umysłowego, a
rozpoznano zespół
uzależnienia od
alkoholu.
Jednocześnie biegli
stwierdzili i w
sposób klarowny
to wyjaśnili, że
brak podstaw do
stwierdzenia

tempore criminis
zniesionej lub
ograniczonej w
stopniu znacznym
poczytalności
oskarżonego
określonej w art.
31 § 2 k.k.
Istotne jest również
to – w świetle
zarzutów obrońcy
oskarżonego - że
wedle biegłych
psychiatrów S. B.
mógł brać udział
w toczącym się
przeciwko niemu
postępowaniu
karnym, w tym w
rozprawie sądowej
i mógł prowadzić
obronę w sposób
samodzielny i
rozsądny. Przy czym,
aktualnie stan
psychiczny
opiniowanego także
pozwał na jego
udział w toczącym
się postępowaniu
oraz samodzielną i
rozsądną obronę. W
aspekcie powyższego
kategorycznie należy
konstatować, że
doszło do naruszenia
normy wyrażonej w
art. 79 § 1 pkt
4 k.p.k. w zw. z
art. 202 § 1 k.p.k.
poprzez zaniechanie
przez Sąd pierwszej
instancji
przeprowadzenia
opinii z dowodu
biegłych
psychiatrów.

Ad. 2. i 3.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że część z tych zarzutów zdezaktualizowała się na skutek uzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd Okręgowy w zakresie postulowanym przez apelującego. Chodzi tu oczywiście o przesłuchanie w charakterze świadka żony oskarżonego M. B., świadka E. D., uzupełniające przesłuchanie oskarżonego, pozyskanie opinii sądowo – psychiatrycznej oraz uzupełniającej opinii biegłego z zakresu toksykologii.

W konsekwencji podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w ostatecznym rozrachunku niezasadne. Przy czym, zważyć w tym miejscu należy, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych

dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że

są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić

przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w

sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Sąd I instancji we właściwy, wymagany procedurą karną sposób przeprowadził przewód sądowy, w trakcie którego ujawnił materiał dowodowy, który następnie poddał ocenie znajdującej swoje odbicie w uzasadnieniu wyroku. Ocena ta, wbrew zarzutom skarżącego zgodna jest z wymogami art. 7 k.p.k. tj. zasadami logiki, doświadczenia życiowego, nie przekracza granic oceny swobodnej, dlatego nie może być skutecznie zakwestionowana przez autora apelacji. W uzasadnieniu wyroku, które co do zasady spełnia wymogi art. 424

k.p.k. (i dlatego też ocena dowodów została częściowo uzupełniona przez sąd odwoławczy), Sąd meriti wskazał, którym dowodom i na jakiej podstawie dał wiarę, a także jakie dowody uznał za niewiarygodne przywołując na poparcie swojego stanowiska rzeczową i przekonującą argumentację.

Wniesiona apelacja, stanowiąca w istocie polemikę z tą oceną i poczynionymi w oparciu o nią ustaleniami faktycznymi nie zawiera na tyle przekonującej argumentacji, aby mogła podważyć ustalenia Sądu Rejonowego.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd słusznie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na rozprawie, w których tenże przyznał się do zarzucanego mu czynu (jakkolwiek w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się do zarzutu, a na rozprawie również jego wyjaśnienia były bardzo labilne, albowiem ostatecznie stwierdził, że nie

przyznaje się), oraz spójnym i logicznym zeznaniom świadków E. D., P. D. i A. B.. Świadcowie ci - w żaden sposób nieskonfliktowany z oskarżonym, nie mający racjonalnego powodu aby składać niezgodne z prawdą obciążające go zeznania – podawali w swoich zeznaniach, w jakich okolicznościach w dniu 13 października 2021 roku zetknęli się z oskarżonym S. B.. Przy czym, rzeczywiście zarówno świadek P. D. przesłuchany przed sadem pierwszej instancji, jak i jego żona E. D. przesłuchana w postępowaniu odwoławczym, nie byli w stanie kategorycznie stwierdzić, czy kierującym samochodem marki V. (...), którego wówczas widzieli był oskarżony S. B.. Oboje jednak wskazali jasno i wyraźnie, że zachowanie kierującego w sposób oczywisty – co zresztą uwidocznione zostało na załączonym przez nich nagraniu – wskazywało, że kierujący może

znajdować się pod wpływem alkoholu. Konsekwencją zaś tego było zawiadomienie odpowiednich służb celem interwencji. Funkcjonariusz policji A. B. wskazał klarownie, że w chwili odnalezienia pojazdu znajdował się w nim oskarżony w stanie upojenia alkoholowego i jakkolwiek pojazd nie był w tym momencie w ruchu, niemniej jednak silnik (pokrywa silnika) samochodu był ciepły. Wprawdzie przesłuchana w postępowaniu odwoławczym żona oskarżonego zeznała, że mąż tego dnia nie jeździł samochodem, a ona go tego dnia jedynie przeparkowała ze śpiącym w nim S. B. jednak taka wersja wydarzeń (nawet w przypadku uznania ich za wiarygodne) nie wyklucza tego, aby tenże wcześniej tym pojazdem kierował. Tym bardziej, że M. B. nie widziała momentu wyjścia męża z domu i nie miała z nim kontaktu w godzinach dopołudniowych (nawet

telefonicznego jak podała). Nie sposób uwierzyć, jakoby naoczni świadkowie P. D. I E. D. mówili nieprawdę, tym bardziej, że przejazd pojazdem został uwidoczniiony na nagraniu wideorejestratora.

Biorąc zatem pod uwagę niniejsze bezstronne i obiektywne dowody osobowe, jak i wyniki badania stanu trzeźwości wskazujące na stopień stężenia alkoholu we krwi stwierdzone u oskarżonego wraz z przyznaniem się podsądnego do winy (choć to przyznanie jak wskazano powyżej zostało wycofane i oskarżony twierdził, że samochodem nie jechał tylko w nim spał), Sąd meriti miał pełne podstawy do uznania, że inkryminowanego dnia S. B. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości potwierdzonym wynikami wskazanymi badań.

Odnosząc się do powyższych zarzutów słusznie również obdarzono walorem wiarygodności

opinię biegłego z zakresu toksykologii, albowiem jakkolwiek została ona uzupełniona na rozprawie przed sądem odwoławczym, niemniej jednak jej wymowa i wnioski nie zostały skutecznie podważone. Biegły A. S. jasno i logicznie wyjaśnił, w jaki sposób przeprowadza się rachunek retrospektywny – tak jak miało to miejsce na kanwie tej sprawy – w którym jest mowa o oszacowaniu stężenia alkoholu, który mogło być kilka godzin wcześniej. Wskazał przede wszystkim, że takim badaniu nie bierze się pod uwagę masy, wzrostu, czy predyspozycji w zakresie eliminacji alkoholu z organizmu danej osoby, lecz posługuje się pewnym przybliżeniem, że godzinowy współczynnik eliminacji alkoholu z organizmu mieści się w przedziale 0,1 promila do 0,2 promila. Nie rozróżnia się, czy ktoś waży 150 kg czy ma wzrost 1,50

m czy 1,90 m. Ten współczynnik jest tak szeroki, że margines różnej masy, wzrostu mieści się w tych widełkach. Wzrost, masa czy ciąg alkoholowy może mieć wpływ na ustalenie maksymalnego stężenia alkoholu, wyliczając na podstawie przybliżonych wyliczeń czyli rachunek prospektywny. Bierze się tam poprawkę na masę i wzrost. W przypadku eliminacji alkoholu z organizmu nie rozpatruje się takiego wpływu. Fakt przebywania w ciągu alkoholowym mógłby mieć wpływ na to czy stężenie maksymalne będzie wyższe czy nie. Jeśli chodzi o eliminację alkoholu tak jak chodziło o to w tym przypadku – wskazał jednoznacznie biegły - nie ma to większego znaczenia. Biegły wskazał również, że jeżeli chodzi o alkohol i jego losy w organizmie to losy jego można podzielić na 3 fazy. Pierwsza to wchłanianie alkoholu ona jest najmniej poznana i

najmniej przewidywalna. W tej fazie nie można szacować stężenia bo ono jest zmienne, jedynie można ustalić limit maksymalnego stężenia alkoholu po wypiciu danej ilości alkoholu. To wchłanianie może zależeć od kilku lub kilkunastu czynników: masy, wzrostu, rodzaju alkoholu, kolejności spożywania, uzależnienia czy szybkości spożywania. Ta faza trwa około 2 godzin. Potem następuje faza ustalenia maksymalnego stężenia alkoholu w organizmie i to stężenie jest mniej więcej na tym samym poziomie. Trwa ona około 20 – 30 minut. Potem jest eliminacja alkoholu. Faza eliminacji jest najbardziej poznaną fazą w toksykologii. Ten współczynnik eliminacji alkoholu z organizmu został określony na podstawie wielu badań. Jak podał biegły są sytuacje, że ten współczynnik może wynosić 0,4 promila, ale te przypadki stanowią poniżej 5 procent. Zważywszy na powyższe, w ocenie

sądu odwoławczego
opinia biegłego
zarówno pisemna,
jak i ustna
są jasne, spójne
i nie zawierają
sprzeczności i tym
samym zasługują na
przymiot
wiarygodności.

Wnioski biegłego
jednocześnie
umożliwiają
prawidłowo
określenie stopnia
stanu nietrzeźwości
oskarżonego w
chwili dokonania mu
zarzucanego czynu,
a w mianowicie
w chwili kierowania
pojazdem
mechanicznym V.
(...).

Ad. 4.

Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić, gdy kara
(zastosowana
reakcja karna),
jakkolwiek mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popęlnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy
– innymi słowy,
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą.

Bowiem rażąca
niewspółmierność
kary zachodzić może
tylko wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności
mających zasadniczy
wpływ na jej wymiar
można by przyjąć,
że zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej a karą
wymierzoną w I
instancji.

Przede wszystkim,
odnosząc się do
powyższego zarzutu
zauważyć należy, iż
przypisane
oskarżonemu
przestępstwo
zagrożone jest karą
od 3 miesięcy do
5 lat pozbawienia
wolności. Tym
samym jakkolwiek
wymierzona
izolacyjna kara 3
lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, niemniej
jednak jej rozmiar
- zdaniem Sądu
odwoławczego -
nie zasługuje na
aprobatę, gdyż kara
orzeczona wobec
oskarżonego nosi
cechy rażącej
niewspółmierności
w sensie jej

surowości. Przy czym, podkreślić należy, że o takiej jej ocenie przemawiają inne okoliczności niż sugeruje skarżący. Bowiem w świetle opinii sądowo – psychiatrycznej u oskarżonego nie stwierdzono objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, a rozpoznano zespół uzależnienia od alkoholu.

Jednocześnie biegli stwierdzili i w sposób klarowny to wyjaśnili, że brak podstaw do stwierdzenia tempore criminis zniesionej lub ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego określonej w art. 31 § 2 k.k. Oczywiście sąd odwoławczy ma w polu widzenia fakt, że kara wymierzona wobec sprawcy przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości winna spełniać wymogi prewencji szczególnej oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania, jak również być odpowiednia do

stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. A zatem, w realiach tej sprawy - mając oczywiście w polu widzenia, iż prowadzenie pojazdów mechanicznych przez kierowców w stanie nietrzeźwym jest wysoce szkodliwe społecznie i zjawisku temu należy przeciwdziałać wszelkimi sposobami, w tym odpowiednio surową reakcją karną wobec nietrzeźwych sprawców przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym - istnieją podstawy do obniżenia orzeczonej kary pozbawienia wolności do rozmiaru postulowanego przez obrońcę oskarżonego.

Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w ujęciu abstrakcyjnym cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. W tym aspekcie wypada mieć na uwadze fakt, iż oskarżony poruszał się pojazdem

mechanicznym w godzinach południowych (ok. godz. 13:00), a zatem w czasie stosunkowo dużego natężenia ruchu co oznacza, że zagrożenie jakie stwarzał było większe. W dodatku zwrócić należy uwagę na niewielki przedział czasowy od uprzedniego skazania podsądnego za przestępstwo tożsame rodzajowo, tj. 3 lata. Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości przekraczającym prawie sześciokrotnie próg trzeźwości, a nadto, był uprzednio dwukrotnie karany w tym za tożsamy czyn. W tych okolicznościach – jakkolwiek brak jest jednoznacznych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego - Sąd Okręgowy uznał, że wymogi określone przepisem art. 53 k.k. spełni kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta stanowić będzie należycie zważony bilans i kompilację okoliczności łagodzących i obciążających

oskarżonego, a nade wszystko będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz właściwości i warunków osobistych.

Uświadomi mu także wagę naruszonego dobra chronionego prawem i naganność jego zachowania, jak również konieczność bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu drogowego, tym samym spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego.

Natomiast Sąd Okręgowy w pełni akceptuje orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 15.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Bowiem w przypadku skazania za przestępstwo z

art. 178a § 4 k.k. sąd obowiązany jest w oparciu o treść art. 42 § 3 k.k. orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów dożywotnio, chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Zdaniem sądu odwoławczego zaistniała na kanwie tej sprawy suma okoliczności (wyartykułowanych o powyżej oraz uwzględnionych przez Sąd Rejonowy), które uzasadniają stwierdzenie, że w analizowanym przypadku nie zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, o którym mowa w art. 42 § 3 in fine k.k. umożliwiające odstępnie od dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Mając wszak na uwadze poziom alkoholu w organizmie oskarżonego (przekraczający prawie sześciokrotnie próg ustawowy), który był bardzo wysoki i w badaniach miał tendencję spadkową, ale też

uprzednią jego karalność (za przestępstwo prowadzenia samochodu pod wpływem alkoholu), jak również okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu (prowadzenie samochodu w godzinach południowych na drodze publicznej), uzasadnione jest twierdzenie, iż oskarżony stwarzał rzeczywiste zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego (co zresztą potwierdzili świadkowie przesłuchani na kanwie tej sprawy), co przemawia za pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi dożywotnio.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd miał na uwadze, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi, ale też innymi pojazdami pod wpływem alkoholu stwarza faktyczne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, albowiem osoba jadąca pojazdem w stanie nietrzeźwości

ma ograniczoną
możliwość
postrzegania oraz
ograniczoną
zdolność reagowania
na zmieniającą się w
sposób dynamiczny
sytuację na drodze,
wzrasta zatem
ryzyko
nieprzewidzianych
zachowań
kierującego.
Zważywszy na
powyższe, zasadnym
jest pozbawienie
oskarżonego
uprawnień do
kierowania
pojazdami
mechanicznymi –
jak uczynił to
Sąd Rejonowy –
dożywotnio. W
ocenie Sądu
Okręgowego
powyższe
okoliczności
wskazywały, iż nie
zaistniały podstawy
do stwierdzenia,
że zachodzi na
kanwie tej sprawy
szczególny
przypadek, który
świadczy, że należy
dać jeszcze
oskarżonemu
szansę. Wykluczenie
oskarżonego z ruchu
drogowego
dożywotnio, jako
uczestnika,
naruszającego
podstawową zasadę
bezpieczeństwa
ruchu drogowego, a
mianowicie wymóg
trzeźwości, stanowić
będzie dla niego

dolegliwą, acz adekwatną represję. Toteż zdaniem Sądu, wyżej wymieniony środek karny – orzeczony na poziomie ustalonym przez sąd meriti - uwzględnia w sposób należyty okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa, jest adekwatny do stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz rangi naruszonych przez niego norm prawnych. Skoro oskarżony nie wyciągnął wniosków z poprzednich skazania, to należy je wyciągnąć za niego i zakazać mu kierowania pojazdami na zawsze. Wymaga tego interes społeczny, względy na prewencję i bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, ewentualnie z ostrożności procesowej o zmianę

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary nie wyższej niż 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 lutego 2022 roku w sprawie II 1249/21 w punktach od 1 do 4 w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1. dotyczącej orzeczonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok we wskazanym zakresie słuszny. Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynu inkryminowanego oskarżonemu w sposób co do zasady prawidłowy – jakkolwiek postępowanie dowodowe oraz ocena dowodów wymagały uzupełnienia przez sąd odwoławczy</p>		

– i wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, jak również subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne.

Kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkuje koniecznością uznania apelacji za zasadną jedynie w części postulującej obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

1.8. *Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji*

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zmiana wyroku w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez jej

obniżenie do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zmiana dokonana z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 3.1.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k., art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o		

opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 663 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego S. B. na rzecz na Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 1.136,58 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Bowiem oskarżony jest mężczyzną w średnim wieku i ma 47 lat, a z informacji pozyskanych w trakcie postępowania wynika, że wprawdzie jako dochód miesięczny podał kwotę 500 złotych i wskazał, że ma na utrzymaniu córkę, niemniej jednak z zawodu jest mechanikiem samochodowym oraz jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 3,74 ha,

	<p>a tym samym, przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania należności sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi przypisanego mu czynu i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, jak i jego możliwości finansowych.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Obrońca oskarżonego S. B..</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 04 lutego 2022 roku w sprawie II K 1249/21.</p>	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana